

Jöjjetek

Az Ausztriai Magyar Protestáns Lelkigondozó Szolgálat tizenhetedik üzenete

INTELLIGENS EMBER — HIVÓ EMBER

Minden bajba jutott korszak meghasonlott embere előtt fel szokott vetődni létének értelmé, azaz emberi hivatásának kérdése és viszonya a Mindenhatóhoz. Ilyenkor, a formát és tartalmat cserélő időkben, tragikus az embernek életérzése, mert a kérdésre adott válasznak igazságát csak későbbi korok igazolhatják vagy vetetik el.

Igy a XIX. század természettudományos materializmusában hívó ember, a gögös ember, önmaga felől azt a feleletet adta, hogy az intelligens ember, a tudós ember nem lehet hívó ember. Ebben a szemléletben a tudás felfalja a hitet, a hitetlenség meg az ember boldogságát.

Az a kor volt az, mely messzehangzóan hirdette a tudomány mindenválóságát, mikor mindent meg tudtunk már magyarázni és fejteni. Ennek a kornak embere jelentette be: legyőztük a természetet. Ennek az időnek gögös teremtménye volt az az orvostudomány, amely már nem a beteget gyógyította, hanem a betegséget. Ennek a tudománynak árnyékában „sikerültek jól operációk”, de „haltak meg sorra a páciensek”. Vagyis a tudás öncéllá vált és az „intelligens” ember egyenest a Teremtőnek szerepét igényelte.

Századunk napjaiban válik világgossá a multnak, a gögös embernek tévedése. Akinek megbukott világnézete, bölcséleti látása, politikai élete és nem utolsó sorban evangéliumot tagadó istentelensége. Ma már sorra jelentkeznek a hívő tudósok, a vezeklő bölcselők és a hegyibeszédet valló politikusok. Nekik újra kell fogalmazniuk a tagadó ember igazságait. Mért

(Folytatás 2. oldalon.)

„ADJATOK IGAZAT ISTENNEK!”

Istenre mutató szó a két világnézetre hasadt emberiséghez

Dramai erejű, megrázó felhívást intézett a németországi evangélikus egyház a német néphez és a világ hatalmasaihoz. Mélységes keresztyéni felelősségtudat és kiélemlen önvizsgálat jellemzik ezt a felhívást. Néhány bevezető mondat után így fordul a nyilvánossághoz: „Hívjuk a legyőzötteket és a győzőket, a birtoklókat és a kitagadottakat, a foglyokat és felügyelőiket, a hatalom birtokosait és a jogfosztottakat, a bűnvallókat és a magukat büntelenné hívőket, az istentagadókat és az Ur ne-

vét ajkukon hordozókat: adjatok igazat Istennek! Nem úgy szólunk, mint egy emberi világnézet, vagy egy politikai program pártívei, sem a Nyugat, sem a Kelet egy külön Istenének dolgában nem szólunk, hanem annak az Istennek nevében, aki Fiát mindkettőért, a nyugati és a keleti emberért adta oda a kereszthalálra. Annak a Megváltónak nevében, ki által Isten olyan jogban részesíti az embert, amit az bűnösen eljárt szott, kérünk benneteket: adjunk végre Istennek igazat!”

Az önigazolás bálványá rossz tanácsadó

Rámutat ezután a felhívás arra, hogy az önigazolás bálványá kezdi hatalmába keríteni az embereket. Ez azonban rossz tanácsadó. Sorra veszi ezután a felebaráti szeretet utjában álló nehézségeket és kérdi: meddig akarjuk még egymást vádolni, ahelyett, hogy egymás terhét hordoznók? Meddig akarunk egymás ellen politikai bűnösséget és vélt büntelenséget kijátszani? Meddig aljasodnak még le egyesek arra, hogy egyik a másik után kémkedjék, egyik a másikat feljelentse, vagy kiszolgáltassa? Tanuljunk meg végre, hogy elsősorban az embert lássuk meg egymásban. Azon idegenek előtt, akik ma felettünk uralkodnak, sohasem fogunk rámutathatni arra az igazságtalanságra, amit széttépett, feldarabolt és békétlen hazánkon elkövetnek, ha egymástól, testvér a testvértől, megtagadjuk azt az igazságot, amit annak az isteni irgalom jóvoltából élveznie kellene.

Az intő és önbírálatra hívó lekiismeret szavával fordulnak ezután a kiáltvány szerzői a világon uralkodó nagyhatalmakhoz. Kelet és Nyugat felé egyformán súlyos pörölycsapásokként hullanak ezek a mondatok, követelve, hogy végre Istennek legyen igaza, mert az Ő igazsága az egyetlen, ehhez kell mérnie az embernek minden érzését és gondolatát, egész életét.

Kelet és Nyugat felé egyformán

Hiába hirdetik fennen Keleten és Nyugaton, hogy békét hoznak a szenvedő világnak, ugyanakkor pedig nem riadnak vissza attól, hogy önigazolásukért és világmegváltói rögeszméikért emberek százmillióit áldozzák fel egy eljövendő harmadik világháboruban vagy világforradalomban.

Szószerint így folytatja ezután a felhívás: „Nemcsak a hatalom birtokolójának kiáltjuk oda, hanem

(Folytatás 2. oldalon.)

minél mélyebb a tudása a kereső embernek, annál jobban reádöbben parányi voltára, minél nagyobb az intelligenciája a kutató léleknek, annál szélesebb horizonton látja a Teremtő rendjét.

Vagyis ma már tisztán látható, hogy csak a nem intelligens embernek, s nem tudós embernek lehetnek hiedelmei, lehetnek téves tanai. Csak a nem intelligens ember képzelgi magát a Mindenség középpontjának és ezért nem tud megállani az evangélium, a történeti keresztyénség rendjén. Csakis a nem intelligens ember volt

képes ember arcára teremteni az Istent.

Viszont az intelligens embernek, a tudás emberének rendezett a hite, fel tudja ölelni az emberiség belső rendjének nagyszerűségét és el tud igazodni a Mindenség törvényszerűségében, amelyhez az ember mint paránya az Egésznek, csak alázattal emelheti fel rációját. Az intelligens ember, a tudás embere az Isten arcára teremődik.

Századunk válasza így hangzik a felvetett kérdésre:

csak az igazán intelligens ember, tudás embere, aki hívő ember. (u. s.)

azoknak is, kik mindentől megfosztva tehetetlenül az egyik világhatalomnak a másik feletti győzelmébe vetik minden bizalmukat: tartsátok eszetekben, Istenből nem lehet csufot üzni!”

A kétféle gazdasági rend bírálata nekünk iz szól...

A két táborra szakadt világ kétféle gazdasági rendjét sem kiméli a felhívás mindent átfogó bírálata. Kimondja, hogy embertelenség az embert mint a munkapiac áruját a tőke gyarapítására kihasználni, de ugyanugy embertelenség, őt az állami tervgazdálkodás szolgálatában kényszermunkássá lealjasítani.

Végezetül a felhívás leszögezi: „Tudjuk meg mindnyájan, hogy Istennek egyedül van hatalma és joga, hogy *ítéljen és felmentsen!*”

Az itt ismertetett felhívás mélyen gondolkodóba kell hogy ejtsen mindenkit. Mindenkinék rá kell eszmélnie arra, hogy a benne elmondottak nemcsak az egyes nemzetekre érvényesek, de érvényesek kell hogy legyenek még sokkal inkább az egyénre, tartozék az bármely nemzethez, vagy felekezethez. Ki mondhatja magáról, hogy nem áldoz az öngazolás bálványának, ki mondhatja magáról, hogy cselekedeteit nem fennhéjázó önelégültség és önérdék vezetik? Gyomlálnivalója a lélek kertjében ma mindannyiunknak igen sok van, a hazátlanság és a bujdosás keserű kenyeré sokkal több kezét szorított ökölbe, mint ahányat a szeretet simogatásra tudot kinyitni. De ha gyarló emberek hangosan vitázó igazságkeresésében *Istenre tekintünk* és Neki adunk igazat: az ő kegyelme minden kintzó kérdésünkre meg fog felelni.

„Szép új világ“

(— réh) A matematika törvényeiről szokták mondani, hogy azok vitathatók, de meg nem dönthetők. Mennyivel inkább megdönthetetlenek az isteni törvények!

Az emberi gonoszság mindent elkövet, hogy új világot, az „ész világát“ hozza létre ezen a földön. Aldous Huxley „Brave new world“ című művében (magyarul „Szép új világ“ címen jelent meg) kísérteties képet fest valamelyik eljövendő századról, amikor a tudomány műhelyeiben lombikokban állítják elő az embert. A lombiktársadalom egyedeinek arcán pirosító szegényfolt gyullad, amikor a „nevelők“ felemlegetik, hogy voltak idők, amikor anyától született az ember és a család jelentette a társadalom alapját. A huxley-i iszonyatos látomásban megjelenő lombik-embernek nincs ruha-, lakás-, kosztgondja, mindent megkap a racionalizált termelés folytán s ha mégis valami idegesíténé, ott van a „soma“, ez a nagyszerű orvosság, amely kellemesen elbódítja a testet, elaltatja az idegeket. A lombiktársadalom egyedei zsenge gyermekkorukban beidegzett jelszavakat mormognak, vagy mondanak hangosan, csodálkoznak, de nem érdekli őket, hogy a földön valaha Shakespeare is élt és istenük a Nagy Ford, aki ezt a kényelmes, nyugodt életet biztosítja, aki meghatározza, hogy hány emberi lénynek szabad létrejönnie a lombikokban... Talán torzít, talán túloz a nagy angol író, amikor ezt a lélek nélküli társadalmat megrajzolja, de nem ok nélkül

teszi és főleg nem anélkül, hogy egy ilyen társadalom: a gépemberek uniformizált és engedelmes rabszolgatársadalmának létesítésére a föld népeit állandóan izgalomban tartó kísérletek ne történének. A miczurinizmus ma már államvallás a föld jelentős területén, „Szakítsd el a gyermeket az anyjától, emelj volt környezete és közéje áthatolhatatlan falat és a gyermek olyanná lesz, amilyenné tenni akarod: engedelmes rabszolgá, aki öntudatlanul mormolja a beidegzett jelszavakat és azt tartja istenének, akinek a képét szüntelenül a szeme előtt lobogtatják...!“. Es így történik. A gyermek ellensége lesz a szüleinek, megtagadja a multat és mindennek felett megtagadtatják vele az Istent. Zilahy Lajos, aki bár a föld másik felére szaladt, hogy rajta a szép, új világ áldásai ne teljesülhessenek be, mégis annak a világnak az apostola maradt. „A keresztyénség csödöt mondott, jelentette ki egy nem keresztyén lap főszerkesztőjének — és most megpróbáljuk boldoggá tenni az emberiséget légfűtéses lakásokkal...“

Ne vitatkozzunk, nem kell önmagunkat meggyőznünk. De tegyük fel a kérdést: vajjon a keresztyénség, amely a szeretet alapján áll, képes lesz-e sikeresen szembeállni a szervezett, eszközöket nem válogató emberi gonossággal? Vagy talán így: Isten érdemesnek talál-e bennünket, hogy megszabadítson a gonosztól?

A tükör visszaveri a fényt. Hídegen és elegánsan. Világít, két-

ségtelenül világít. Anélkül, hogy valamijébe is kerülne. Vannak tükörszerű keresztyének. De vannak mások is, Kevesen, sokkal kevesebben. Olyan keresztyének, akik a gyertya világosságával fénylenek. A gyertyáéval, amely csonkig égve elpusztul abban, hogy fényt adott...

Ha majd többen lesznek az ilyen keresztyének, akkor joggal kérhetjük az Istent: „...és szabadíts meg minket a gonosztól.“

Kövön virág

Az ostrom után felesége, két leánya áldozatul esett az önkényeskedésnek s azóta egyedül él, földre néző szemmel, mint aki nem kíváncsi a világ dolgaira, reggeltől estig a láger utcáit járja. Ruházata, ápolatlan külseje már nem emlékeztet a hajdani egyetemi tanárra, hacsak átszellemült arca, boltozatos koponyája nem, ajka merev, zárt. Undort, megvetést rejteget. Kezét erőtlennül elereszti, mozdulatlanul tartja, vállát megfeszíti, mint aki súlyos terhet hordoz. Elő halott.

Minden vasárnap ott van a gyülekezetben, hátul, egyik sarokban áll, kezét leereszti, száját kitérít, melle egyenletesen zihál, a megtálat szóra, az örök békére vár.

Ha néha napján egy szivart kap, bárki lett legyen az ajándékozója, annak megszólal és hosszasan beszél az abszolút geometriáról, s az analitikáról. Es arról az ismeretlen és eljövendő életéről, mely az Orion mögött lebeg.

Néhány hete a lágerben tűz ütött ki, egyik barak félig leégett. Ő is ott termett, minden lakásba beugrott, segített a holmikát kidobálni. Végül két sikoltozó kislányt a hóna alá kapott s kirohant velük a szabadba.

— Sajnos az én Mártám nincs közöttük — mondotta lesujtva.

Halottak napján elindult a temetőbe. Tölcsér alakra formált

HIREK

AZ ATTERESEK SZAMARANYAHOZ közöl érdekes adatokat a genfi *La Vie Protestante*. 1948-as adatok alapján jelenti, hogy míg Svájc keleti és északkeleti részének 7 kantonjában mindössze 186 személy lett protestánsból katolikussá, addig fordított viszonylatban 1028 áttérés történt.

ELES TILTAKOZASSAL fordultak Keletnémetország protestáns egyházai A. W. Mischulin „Az ókor története” c. munkája ellen. Ez a könyv ma az egyetlen tudományos segédeszköze az ottani történelemoktatásnak. Szerzője azt állítja benne, hogy Jézus Krisztus nem élt és hogy a kereszténység pusztán mítosz. „A kereszténységnek ilyen, még a világi történelemkutatás részéről is megcáfolt ismertetése keresztény ifjuságunkat súlyos lelkiismereti konfliktusba sordorja, éppen ezért a leghatározottabban tiltakoznunk kell a könyv további használata ellen” — mondja az egyházi nyilatkozat. (E. P. D.)

tenyerét maga elé tartotta s abban egy szál virágot vitt...

A féluton egy kilométerkö előtt megállt, letette mellé a virágot s összekulcsolt kézzel sokáig idő-

MOZGO IGEHIRDETEST valószínűleg meg a németországi Brandenburg tartomány belmissziója a „bibliakocsi” intézményével. A falvakat járva, az ilyen bibliakocsiban — mely egyúttal lakásul is szolgál — a lelkész esténként a falu lakosságát igehirdetésre és áhítatra, a gyermekeket pedig mesemondásra gyűjti maga köré.

(E. P. D.)

A SVAJCBAN MEGJELENŐ „DIE TAT” a következő németországi hírt közli: „Chemnitz. (CND) A „Chemnitzer Volkstimme” egyik cikkében arról tudósít, hogy a népi demokrata államokban a temető intézményét meg kell szüntetni, mert az nagy kiterjedésű, értékes és népegészségügyi szempontból nélkülözhetetlen területet foglal el a dolgozók rovására. Továbbiakban követeli a cikk, hogy a szász kormány a munkásosztály érdekében azonnal rendeletileg tiltsa meg a halottak temetőben való elhantolását és vezesse be a mindenki számára kötelező erővel bíró halottégettetést.”

zött ott.

S azóta odavisz a láger elfonyadt, a lakások elhervadt virágaiból néhány szálát mindennap. *Bedi Gyula.*

KRUDY GYULA:

A magyar király csillaga

Őszi éjjel, csillaghullás idején kint jártunk a Dunaparton. Az éjszaka olyan csendes volt, mint ősziidőben szokott lenni, amikor a városok, falvak, dombok, mezők halkabban kezdenek lélekezni. Még a szüret van hátra odafent a hegyen, azután a kulcsot darabidőre ráfordítják a természet éléskamrájára.

A Dunában, a holdatlan, álmódzó, merengve mendegélő folyamban láthatók voltak azok a hulló csillagok, amelyek lefutmodtak az égboltozatról. Néha olyan volt a hulló csillag tükörképe a rengő folyamtükörben, mintha a víz fekete kárpitján ezüst karcolást tett volna egy kéz. Máskor a tükörben tovahaladó csillagot már utközben elkapta valami hullám és elrejtette, mielőtt földet ért volna.

— Az égboltozatról lehulló csillagok sohasem érnek a földre. Senki sem tudja, hová lesznek, de biztos, hogy valahol megállnak hullásukban. Es ott tovább ragyognak, mintha csillag-életüket a csillag-történelemben folytatnák.

Himeni, óbudai barátom és tanítóm szólt így hozzám. Es nem soká kellett várni, hogy Himeni-szókás szerint megtalálja az atyafiságot a csillagos égboltozattal a maga és Obuda részéről, mert az volt a szokása, hogy a világmindenséggel is kereste a megfelelő rokon szálakat önmaga és lakhelye, Obuda részére.

— Mikor én még gyerek voltam, élt itt Obudán egy nagyon öreg ember. Elmúlt száz esztendő is, mert a nagyon öreg emberek manapság sem ritkák Obudán. Akkoriban pedig a hegyen és a Du-

naparton gyakoriak voltak az emberek, akik kétszáz esztendeig is éltek. Honnan tudták például a régi történeteket, ha nem látták volna őket?

— Ez a nagyon öreg ember mesélte, hogy Napoleon császár idejében volt a legnagyobb csillaghullás Obudán. Rettentő háborui voltak a francia császárnak, amikor úgy hullott az ember mint a vadgesztenye. A köznapi ember sorsa ez. De hullottak az égboltozatról a csillagok is, amelyek a királyokat jelentik.

— Minden királynak van csillaga. Azok a csillagok, amelyeket itt Obuda felett látunk, a magyar királyok csillagai.

— Mi óbudaiak II. Lajos király csillagát látjuk meg leghamarább, ha Buda felé tekintünk az égboltozatra. Nem nagy csillag, de mégis nyomban észre vesszük, hogy különbözik a többitől, — mond Himeni. Szünetet tartott, mert most következett történetének az a része, amikor mint óbudai ember

UJOLAG REGI BUNOK.

*Uj és uj miértek
uj és uj talánok.
Félek, hogy kiégek,
mielőtt minderre
uj választ találók.*

*Uj, keserü vádak
magyartépő átkok
a fejemre szállnak,
s égetik a bőröm,
mint tüzes zsarátnok.*

*Uj s uj tragédiák
születnek ő bűnön:
civódó nép fiát
egyenként sütik meg
sok idegen tűzön.*

INNEN NEM TUSAKSZOM.

*Innen nem tusakszom veled,
csak multadról énekelek,
meggyőört, szép fajtám.*

*Innen nincs panasz, nincs átok,
mer csak lángot és sirt látok
lent a Tisza partján.*

*Innen nincs vád, könnyek, kétség,
csak belém hullt ezer szépség
virágbontó fádról.*

*S fellobog bennem az élet,
mert sorsomra választ kérek
most is odaátrol.*

Bakó Elemér.

Hit és gyógyítás

Château-Bosseyban, a genfi tó partján fekvő Ökumenikus Intézetben ötven orvos jött össze kilenc különböző európai országból, hogy az Irás utmutatása szerint mélyedjen el gyógyító hivatása kérdéseibe és kapjon feleletet szenvedő embertársaival való kapcsolatának problémáira. A résztvevők között volt református, evangélikus, orthodox és katolikus is. Az Intézet igazgatója, Kraemer professzor ezeket mondotta az összejövetel céljáról: „Az orvos magatartása nagyban függ az emberhez való viszonyától. A tudomány az embernek csak mechanikus oldalát képes megmutatni és csak a hit segítségével ismerheti meg az emberben azt, ami őt az állattól megkülönbözteti: a szellemet. A lelkiismeretes orvos ezért nem elégedhetik meg a fizikai, vegytani és lélektani kórkép megállapításával, fel kell tárnia a betegség szellemi eredetét is és segítenie kell a betegnek abban, hogy sorsával, mely nem más mint saját találkozása Istennel, megbékéljen.

HITVALLASI ES EGYHAZI GYÖKER NELKÜL nincsen ökumenikus munka — mondotta az Egyházak Világtanácsának főtitkára Amszterdamban, az ottani Hervormden Kirche kötelékébe történt beiktatása alkalmából.

bekapcsolódik az őszi éjszakában felettünk ájtatoskodó firmamentumba. A szálát odakötötte a budai várnegy felett haloványuló csillag sarkantyujához és úgy mászott a fonálon, mint egy meseszövő öreg pók. Obudai pók, aki százesztendő lett együtt az emberekkel a százesztendő károkon.

— II. Lajos király lett volna nekünk való magyar király, ha megengedik, hogy tovább éljen huszonkét esztendőnél. Budát és a budai palotát már gyermekkorában meguntatták vele a körülötte veszekedő, néha még testileg verekedő magyar urak. Hol Tomori, a végvári kapitánya rontott be huszárjaival a budai palota udvarára és a nyüstit emlegette azoknak, akik a végvári vitézek zsoldját ellopták. Hol meg Szapolyai az erdélyi vajda csörtetett be a trónterembe és az ablaknak vetve a hátát, csak amugy félvállról mondogatta oda korholó megjegzéseit a nálánál jóval fiatalabb király háztartásáról. Még Mária

királynő konyhájába is bekukkantott a szepesi gróf. Igaz, hogy ott megkapta a királynétől, amit keregett. „Kössön kötenyt a vajda, ha mindenáron asszonyok dolgába akar avatkozni.“ De volt olyan hét, amikor a király és a királyné haza se mert menni a budai palotájába, mikor a sánta Werböczy és a még sántább Báthory huzakodott azon, hogy ki legyen az ország nádorispánja a kiskirály mellett.

— Mit gondol, csakugyan Visegrádra mentek a fiatalok, mint ott hon meghagyták? Amint a bécsi kapun kijöttek, nyomban az óbudai partnak irányították. Ismert itt Mária királyné minden boltot, minden házat, minden embert, hisz itt kötött ki a hajóval, amikor Lajos király végre, a hosszú mátkaság után értéküldött az osztrák zárdába.

— Mit gondol, az ilyen élményt, az ilyen első benyomást, mint mondani szokták: elfelejthet valaki az évek folyamán?

Magyarország

VALTOZASOK A MAGYARORSZAGI ÖKUMENIKUS BIZOTTSAGBAN. Ez év októberében tartotta a Magyar Református Konvent helyiségében konferenciáját a Világegyháztanács Magyar Bizottsága Bereczky Albert püspök és Dr. Reök Iván ev. főfelügyelő közös elnöklete alatt. Az ugyancsak ez év szeptemberében főtitkári és alelnöki tisztségéről leköszönt Dr. Pap László professzor ezen az értekezleten nyújtotta be összefoglaló jelentését. Az új főtitkár Dr. Makkai László, az új alelnök Dr. Groó Gyula lett. (Oe. P. D.)

TISZANTUL új református püspökének a lemondott Dr. Révész Imre utódként Dr. Péter Jánost választották meg.

NAGYVILÁG

EGYPERCES NEMA ELMELKEDES fogja ezentúl bevezetni és befejezni az UNO-közgyűlés évi ülészeit. Az újítást bevezető határozat az egyes delegátusokra bizza, hogy ezt a néma percet imában, vagy az Egyesült Nemzetek eszményei fölött való elmélkedésben töltsék el. Vajjon képes lesz-e ennek az egy néma percnek Isten-közelsége kisugározni a jóval hosszabb időre nyúló és zajos tárgyalási napokra is, a jót?

— Bár az óbudai pékné nem is olyan nagyon öreg asszony: emlékszik rá, hogy a nagymamája, vagy legalább is annak az anyja: kinálgatta kaláccsal, süteménnyel a völgenyére váró királykisasszonyt. Jóllesik az olyan hosszú utazás után.

— Bár a kéményseprők akkor is nagyon elfoglalt emberek voltak, mint minden ősszel, amikor szemügyre kellett venni a kürtöket, amelyekben legfeljebb a déli szél kotort tavasz óta, a kéményseprők kiöltözködtek a király menyasszonyának fogadtatására.

— Bár az óbudai partok mentén mindig kevesebb volt a hal, mint másfelé, mert a Duna medre itt sekély, de halászbembert mégse temettek el a temetőbe, mert az addig él, amíg bele nem fullad a vízbe: az óbudai halászok halpecsenyével kedveskedtek a várokozásban megéhezett királyi menyasszonynak. Drapcsik, a csónakos, aki ugyancsak a vízben halt meg, amit sohasem ivott: emléke-

Gyorssegély helyett — jövőt alakító tervek

A különböző nagy nemzetközi egyházi segélyszervek vezető képviselőinek Genfben megtartott értekezlete után a felvetett eszmék, utak és megoldások mérlegét úgy vonták meg, hogy az *Interchurch Aid* (egyháközi segélybizottság) munkája a jövőben már nem lehet gyorssegélyek nyújtása Európának a háború által válságos helyzetbe jutott egyházai és gyülekezetei számára, hanem feladatának állandósult munkálása, mely az egész világ egyházai számára lehetővé teszi, hogy minden terhüket és szükségüket, de minden áldást és örömet is megoszthassanak egymással.

A konferencián a Church World Service részéről *Fred Ramsay* ügyvezető elnök, *Roland Elliot*, a DP-osztály vezetője, *Henry Koch*, az Ev. és Ref. Egyházak Választmányának vezetője vettek részt.

A Világegyháztanács főtákará, *Dr. W. A. Visser't Hooft*, kifejtette, hogy noha az anyagi helyzet Európában — a menekültek körében is — sokat javult, lelki és szellemi vonalon a helyzet rendkívül kritikus, mert a vezetők kimerültek és a keresztyének a politikai vákuum láttán nagyobb bizonytalanságban vannak saját sorsukat illetően, mint az elmúlt öt

zett rá hogy a nagyapja beszélt ilyesmit.

— Nem csoda, hogy Mária királyné korában sem felejtette el az óbudaiak nyájas vendégszeretét. Annak a néhány órának az emléke, amit partjukon töltött, visszahivogatta körükbe a királynét.

— II. Lajos olyan volt, amilyenek Mária akarta, szerette az óbudaikat, az itteni kovácsot, aki mindég megnézte, hogy nem nyilazták-e meg kedves paripáját a rosszindulatu udvari kovácsok; szerette az itteni péknét, aki mindég külön kaláccsal várta a fiatalokat, mint a vén udvari szakácsné, aki még Bornemisszáné gazdasszonykodása idején került a palotába; szerette az itteni bormérő gazdát, aki saját szüretelésü borából kínálta II. Lajost, amely borból ő maga és a háznépe ivott. Nem kellett itt félni, hogy az óbudaik házikóban, ahol a fiatal király és fiatal királyné kedvükre, magukban, maguknak élhettek, ifju

Ausztráliában történt

Bizonyára nem lesz érdektelen Ausztrália felé igyekvő hittestvéreink számára alábbi kis történet, bizonyító erejű szép példája a felekezetek közötti testvéri szeretetnek és együttműködésnek.

Az ausztráliai bevándorló hatóságok egyik alapelve, hogy az országban fennálló abszolút vallás- szabadságban az ujonnan odatele- pülöket is részesítsék. Így az Ujdelwales-i Bathurstben berendezett fogadótáborban egy nagytermet bocsájtottak az odaérkezettek rendelkezésére istentiszteletek céljaira. Az üres és kopár terem férfiak és nők együttes kezemunkája nyomán csakhamar istenházává

alakult át. Es mint ahogy valamennyi felekezet kivette a maga részét a terem berendezésének és díszítésének munkájából, ugyanugy osztoznak a lelkészek a közös istenházában való igehirdetésben és szolgálatban.

„Ha a németországi DP-táborban valaki azt mondta volna nekem, hogy Ausztráliában egy szép napon az anglikán egyház rektora fogja a maga templomát rendelkezésemre bocsájtani minden vásárnap, ezt nem hittem volna el” — mondotta egy Ausztrália fővárosában, Canberrában működő orthodox pap.

Ha az ökuménikus gondolatnak ilyen szép testvéri gyümölcszeiről olvasunk, mint a fenti két példa, akkor önkéntelenül arra kell gondolnunk, hogy mégsem volt egészen hiába az a sok szenvedés és megpróbáltatás, amin Európa menekültjei — ma már távoli földrészek új életet építő lakói — keresztülmentek. Nem volt hiába azért, mert megmutatta nekik az egyetlen utat embertől emberhez és ezen túl Istenhez: a szeretet utját.

Bőr, acél és papír.
cipőbetéteknél
olcsóbb és jobb Dr. Vásárhelyi
László által szabadalmaztatott
fabetét (Gelenke)
Bregenz, Rhein Straße 3
Tengeren tulra is szállít

esztendő alatt.

Hogy az eljövendő 1950-es esztendő feladatai teljesíthetők legyenek, felkérte az értekezlet *Mr.*

Ramsay-t, vitassa meg az amerikai egyházzal megfelelő anyagi eszközök rendelkezésre bocsájtását. (Oe. P. D.)

házások módjára, egymás szemében, szerelmében, mondanivalójában több érdekességet találtak, mint amenynyit a pápa Öszentsége biboros követe mondhatna nekik a budai trónteremben: — nem kellett itt félni, hogy majd a házikó kapuját berugja sarkantyus lábával Tomori főkapitány és a haszontalan végváriak, a szedett vett had részére elvinné még a királyi asztalról az evőeszközöket is. Itt, Obudán szerethették egymást kedvükre, izükre, szívük szerint a fiatal aszony és a fiatal férj, mert Obudán tudják, hogy a fészekrakás idején egyetlen dolog az ifju népeket zavarni.

— Itt a Dunaparton van az a házikó, ahol a budai tanácsurak, a visegrádi mulató urak, a nádórispán, a főkapitány elől rejtőzködve meghúzódott rövid házassága idején a magyar király és a szerelmes felesége. Innen látni II. Lajos csillagát leginkább az égboltozaton. Es a haloványan pislogó csillag mellett egy másik csil-

lagot is innen láthatunk, ha kinyitjuk a szemünket. Ennek a csillagnak párja van az égboltozaton. Halovány, szerelmes, soha el nem maradó, este véle ébredő, hajnalban véle aludni téror párja.

— Bár halottaikban nem pihennek egymás mellett II. Lajos király és Mária királyné, amint a legszegényebb óbudaik polgár is elrendezkedhetik a helybeli temetőben, mert nálunk a házasság a másvilágon is tart, akármilyen félreértés történt is a földön: bár halottaikban messi országok választják el egymástól a fejevári templomba és a spanyol kolostorba temetkezett halottakat, az égboltozaton csillagaik minden este találkoznak és elgondolkoztató például szolgálhatnak azoknak, akik nem hinnének a csillagokban. Mi — fejezte be Himeni dunaparti előadását — hiszünk a csillagokban, még ha száz esztendeig is kellene várni a földön arra, akivel majd a csillagos égen együtt lehetünk.

Az ige fényénél

„Mert egy gyermek születik nekünk... és az uralom az ő vállán leszén, és hívják nevét... békesség fejedelmének.“

(Ezsaiás 9:6.)

Advent van ismét. Nyugodalmass, otthoni békeidőkben sok helyütt megfonták az adventi koszorut, a sejtelmes multból heroldként megszólaltak a próféták szavai és az ember valahogy úgy érezte, hogy a prófétai kiáltó szavak mellett valahol messze a sötétségben feltűnik egy apró kis fénypont, egyre közeledik, egyre több világosságot, meleget hoz s mire egészen itt van s csillagként ragyog a fejünk felett, itt van a karácsony is. A csillag közeledte alatt várjuk, hogy eljőjön a bethlehemi jelenet, szelidarcu anyával, mosolygó gyermekkel, csodálkozó pásztorokkal. Magunk sem tudtuk pontosan érzéseinket, de őssze tudtuk ebben foglalni: éreztük, hogy advent volt és örömmel, tele megengesztelődéssel vártuk a békés karácsonyt.

Mindez ma valahogy hiányzik. Kinek-kinek be van záródva a lelke, jóakarát helyén kétségbeesett dac, engesztelődés helyén bizonytalan félelem és haragvó gyűlölet keveréke hullámszik bennünk. Nem várjuk a karácsonyi megható képet, mintha nem lenne már fogékonyságunk iránta, megkeményed-

tünk, bezárkóztunk lelkünkbe.

Várni csak egyet tudunk várni: a mai nyomorúságos világ megváltozását, végre nyugalmat, biztonságot, rendet, békét. Ha vizsgáljuk magunkat, úgy érezzük, hogy ez a váradalom, ez a békéadvent minden mást elnyom.

Vajjon igazán elnyomja-e? Vajjon nem önmagunkat csaljuk-e meg, ha ezt hisszük? Kitől várjuk a békét? Allamoktól. Hatalmaktól. Győzőktől. Allamférfiaktól. Katonáktól. Uj fegyverektől. Atombombától. Nem így csaljuk-e magunkat meg leginkább? Sőt: államok, hatalmak, győzők, katonák, államférfiak nem magukat csalják-e meg leginkább, meg az egész világot; ha azt hiszik, hogy ők, emberek, földi eszközökkel békét tudnak teremteni?

Mit tudnak ők vagy mit tudnak a földi eszközök csinálni? Tud-e békét csinálni egy szerződés, amit az első adandó alkalommal megszegnek? Elég-e egy leszerelés, egy féltékenyen megállapított egyensúly, amelyet az egyik remegve őriz, a másik remegve lesi, hogy mikor boríthatja fel? Tud-e békét csinálni egy új fegyver, a határ nélküli félelem annak pusztításaitól? De őssze tudja az ember, még a legbölcsebbje is, téveszteni a békét fegyverek nyugvásával!

A béke nem földi eszközökből, nem földi hatalomtól és nem emberi bölcsességből nagyon. A béke lélekből jö. A lélek pedig nem a világ lelke, hanem az egyes ember lelke mindég. A béke belőlem indul ki. Nem azt várom, hogy más beküljön ki velem, hanem én vagyok hajlandó kibékülni mindenkivel. Micsoda béke lenne, ha az egész világ megindulna egymás felé, minden lélek a másik felé, egymás felé nyujtott kézzel és egymás felé kitért szívvel!

Mikor tud valaki így megindulni? Akkor, ha uralkodója, parancsolója nem a békétlenség fejedelmé, akinek jelszavai bizalmatlanság, bosszu, gyűlölet, hanem valaki olyan Ur, aki bizalmatlanság helyébe bizalmat ültet, a bosszút elüzi a kiengesztelődéssel és a gyűlölet eltafosott üszke helyén felgyújtja a szeretet lángját s azt oly magasra szítja, hogy fénye és melege a teremtett világ legmesszebbre esett, legszomorubb, leghiteltlenebb zugába, emberi lelkébe is eljut. Még a miénkbe is...

Igen, ezt a békesség fejedelmét várja a világ ma és helyesen várja. S mi van a bethlehemi gyermeket váró adventtel? Az talán eltűnt? Vajjon inkább nem ugyanez-e a kettő? Nem örök-e az advent, örök és mindig ugyanaz, melynek prológusát így kiáltja bele a próféta az örökkévalóságba: „Mert egy gyermek születik nekünk... és az uralom az ő vállán leszén és hívják nevét... békesség fejedelmének!“

Tartós, szép cipők

készítéséhez

nélkülözhetetlen a Dr. Vásárhelyi

László által készített fabetét

Bregenz, Rhein Straße 3

Tengeren túlra is szállít

Megnyilt a Magyar Kollégium

Zell am See/Thumersbachban negyven résztvevővel megnyilt az Ausztriai Magyar Ref. és Ev. Lelkigondozó Szolgálat gondozásában a Magyar Kollégium. Kitűnő villa-penzióban, magyar konyhával, magyar, angol és német nyelvi oktatással készülnek elő a magyar fiatalok vizsgáikra. A százon felüli jelentkezők második csoportja januárban kerül felvételle.

Felhívás a magyar sportolókhoz

Felkértek a következő felhívás közzétételére:

„A Magyar Nemzeti Bizottmány kezdeményezésére megalakult a Magyar Nemzeti Sport Szövetség. Ennek a szervezetnek célja az emigrációban élő magyar sportemberek összefogása és a sportolók szövetségszerű ellátása. Felkérjük az összes szabadföldön élő magyar sportembereket, — tekintet nélkül arra, hogy más állam egyesületeiben igazolva vannak-e — hogy adataik és sporttevékenységük feltüntetésével sürgősen jelentkezzenek az alábbi címen: „Hungarian National Sports Federation“ c/o Hungarian National Council, 339 East, 52nd Street, New York City 22, N. Y.“

Leikigondozó szolgálatunk Központi Irodájának címe: Bruck a. d. Glocknerstraße, Postf. 9, Land Salzburg.

Dóra és Marót

iparművészeti műhelye

elfogad minden iparművészeti szakmába vágó rendelést

Lámpaernyők, díszes könyvbortékok, égetett és festett fatárgyak, regiségek stb.

Külföldi megbízásokat is vállal
Cím a kiadóhivatalban

JÖJJETEK

Az Ausztriai Magyar Protestáns Lelkigondozó Szolgálat hivatalos lapja

Kiadóhivatal: Bregenz, Belruptstraße 8

1949 december

Druck von Felizian Rauch, Innsbruck

Für den Inhalt verantwortlich:
Dr. Harsányi András